

## Udgift ved Fylla i 3 Aar i Vestindien specificeret:

3 Aar og 3 Maanedes à 9,100 Kr. maanedlig .....	354,900 Kr.
Udrustning og Dplægning .....	28,700 —
2 Gange Dokning i Vestindien .....	6,000 —
Afløsning af Besætning via Hamburg og Southampton 23,000 $\times$ 4 .....	92,000 —
Afløsningens Ophold i Land i Vestindien for at afvente Skibsleilighed $\frac{1}{2}$ Maaned 2 Gange .....	7,800 —
	489,400 Kr.

Ved at benytte Vinterflibet til Afløsning af „Fylla“'s Besætning saaledes, at Skonnertens nye Besætning gaar ud som endel af Vinterflibets Besætning og i dette erstattes ved den afløste, vil der i det ovenfor beregnede Treaar bespares Kr. 92,000 + 7,800 = 99,800, hvorved Udgiften reduceres til 389,600 Kr., uden at der vil ske noget Brud paa den nu for Marinen's Mandskab lagte Plan for Uddannelsen, der tværtimod vil blive langt fyldigere for endel Udfkøernes Bedfomende. Vinterflibet vil bruge ca. 12 Uger til Rejse, frem og tilbage; med den sædvanlige Varighed af Vintertogtet —  $5\frac{1}{2}$  Maaned — vil der blive Tid til at vise det danske Flag flere Steder i de amerikanske Farvande, og Skibet vil komme til at seile næsten uophørligt, hvilket vil afgive en udmærket Dvælse for Befalingspersonalet og Mandskabet. Vel sandt, at man muligens i nogle Aar vil være afflaaren fra at vise det danske Flag i den østlige Del af Middelhavet, men dette har vistnok en underordnet Betydning.

Det ses af det Ovenansførte, at det ikke er en ringe Udgift, der paabyrdes Staten ved, at den holder et fast Stationsflib i Vestindien, og denne Udgift kan ikke forringes ved at beskære Marinens Dvælseskonto, da man derved aldeles vilde forrykke den Plan for Dvælserne, hvorigenennem Flaaden faar den nødvendige Uddannelse. Men ikke bestomindres maa Flertallet betragte den nysnævnte Stationering som absolut nødvendig, ikke blot af Hensyn til Forholdet til andre Magter og først og fremmest af Hensyn til Hævdelsen af den danske Stats Værdighed.

Gaar man altsaa ud fra, at der vil blive stationeret en Drlogsmand i Vestindien, vil der, saa længe dette er Tilfældet, fra Stationsflibet kunne afgives en Landgangsstyrke under vanstelligere Forhold. Gaar man nu endvidere ud fra, at Forholdene synes at blive noget gunstigere, end man tidligere turde vente, i Retning af Følles-Sukkerfogeriets Virksomhed og Arbejdsforholdenes rolige Udvikling, da synes det tilstedelig at antage, at en noget mindre militær Styrke end den, der forlanges af Regjeringen, vil være tilstrækkelig til Opretholdelsen af Ro og Orden, hvortil kommer, at den bedre organiserede og bedre forplejede Styrke vil kunne yde en virksommere Tjeneste end tidligere. Da man imidlertid ikke bør indføre en ny Ordning, der er bygget paa en Forudsætning — Drlogsflibets Stationering —, som kun gælder for de nærmeste Aar, er den Reduktion, som Flertallet foreslaar i Regjeringens Styrkeliste, beregnet paa kun i en meget ringe Grad at træffe Befalingspersonalet, saa at en nødvendig Forøgelse af Styrken let og hurtig lader sig udføre alene ved Udsendelsen af vaabensvæde Menige. Da nemlig „Fylla“ vil kunne afgive et Landgangsforp, der foruden Officerer tæller 36 Underofficerer og Menige, vil man, saalænge den har fast Station i Vestindien, kunne lade sig nøje med en Styrke, der er ligesaa meget svagere. Reducerer man i Genhold hertil de Meniges Antal i den af Regjeringen foreslaede Styrke til 170 Mand, Underofficerernes Antal til 19 og Underforporalernes til 11, faar man meget nær den samme Styrke, som blev normeret i 1872, idet der kun bliver 1 Auditør, 1 Sygefergent og 1 Kommanderfergent mindre og 1 Sergent mere end dengang, og man vil, naar det maatte blive besluttet at inddrage Stationsflibet, med Lethed kunne supplere Styrken med de 6 Befalingsmænd og 30 Menige, der bringe den op til det af Regjeringen foreslaede Antal. — 3 Medfør heraf ere Vindringsforslagene stillede til § 2.

Mindretallet (N. Rasmussen) tillader sig at ytre Følgende:

Det maa vist indrømmes, at det er vanskeligt at have en begrundet Mening om, hvorledes Forholdene bedst bør ordnes, og hvad der rettest burde gøres for, baade aandeligt og materielt at ophjælpe de dansk-vestindiske Der; deres lange Afstand fra Danmark gjør, at saavel Regjeringen som Rigsdagens Medlemmer ikke har Leilighed til personlig at gjøre sig bekendt med Forholdene derheds, hvilket formentligt ogsaa har været medvirkende Aarsag til den Stilling, som der blev givet Derne ved Kolonialloven af 27de November 1863. Denne Dernes Stilling ligeoverfor Danmark bør der efter Mindretallets Formening ikke røffes ved uden bydende Nødvendighed.